

Holst, nyhedsbrev

AUGUST 2020

Nyt fra Civilprocessen

Højesteret afsagde i juli en civilprocesretlig afgørelse. Ugeskrift for Retsvæsen har optaget 3 afgørelser om procesretlige spørgsmål til publicering og publiceret yderligere 19, hvoraf de 4 er omtalt i tidligere nyhedsbreve. Der er i denne ferietid ikke trykt afgørelser af almen interesse for de civilprocesinteresserede i andre tidsskrifter. Hovedparten af disse afgørelser gennemgås tematisk, og de vigtigste domme og kendelser analyseres kort med henblik på at placere dem i en relevant kontekst.

Retlig interesse, proceshabilitet og sagens parter

U 2020.2709 Ø – sag mod procesinhabil afvist

Under en tvangsauktion indhentede retten lægeerklæring, der med tilstrækkelig klarhed godtgjorde, at ejeren af ejendommen savnede proceshabilitet. Fogedretten afviste derfor sagen, hvilket landsretten tiltrådte.

Landsretten udtalte samtidig, at manglende proceshabilitet ikke kan udbedres ved beskikkelse af en advokat. Afgørelsen er på linje med FM 2018.219 V, og begge landsretter har således inden for kort tid udtalt, at advokatpålæg/advokatbeskikkelse ikke kan anvendes til at afhjælpe procesinabilitet.

U 2020.2646 V – væрге for procesinhabil under fogedsag

Under en fogedsag iværksat af en procesinhabil person (værgeomål efter værgemålslovens § 5, stk. 1, omfattende »alle økonomiske forhold«), ønskede værgeren at optræde for den pågældende part.

Værgeren kunne derfor i medfør af retsplejelovens § 260 – der finder tilsvarende anvendelse i fogedsager – optræde for vedkommende part, og det var derfor ikke til hinder for fogedsagens gennemførelse, at rekvisitus måtte være procesinhabil, jf. tillige § 257.

U 2020.2943 Ø – om ændring af partsbetegnelsen

I en sag om flykompensation (den første af 4 (!) i dette nyhedsbrev), ønskede sagsøger at lade sig udskifte med et andet selskab.

Dette tillod Østre Landsret, allerede fordi kravet var frit overdrageligt – og konkret var overdraget. Afgørelsen er således et eksempel på anvendelsen af det ganske sædvanlige princip, at retssagen følger det underliggende retsforhold.

En person, der har retlig interesse i at forfølge et krav, kan overdrage kravet til tredjemand med den virkning, at tredjemand (tillige) overtager den retlige interesse; hvilket kan ske både før og under en retssag (ligesom det for så vidt kan ske efter sagen med den virkning, at erhververen kan påberåbe sig dommen). Det kræver blot, at kravet faktisk overdrages (sml. U 2009.58 Ø).

Saglig kompetence

U 2020.2626 Ø – ansættelsesretlig sag indbragt for de almindelige domstole

I en sag om godtgørelse for urimelig opsigelse, der ubestridt var omfattet af Hovedaftalens § 4, stk. 3, og således i medfør af arbejdsretsloven henhørte under Arbejdsrettens kompetence, anlagde arbejdsgiveren sag ved de civile domstole efter udløbet af den for kravet gældende frist.

Landsretten fandt, at arbejdsretslovens § 11, stk. 2 (om de almindelige domstoles kompetence når vedkommendes faglige organisation opgiver at forfølge kravet ved fagretlig behandling) i en sådan situation må fortolkes i lyset af de for kravet gældende regler, så lønmodtageren ikke ved at gå til de civile domstole opnår en bedre retsstilling end i det arbejdsretlige system. Den manglende overholdelse af fristen

måtte derfor – og da det konkret kunne lægges til grund, at der havde været rimelig tid til at forfølge kravet – også indebære, at kravet skulle afvises ved de almindelige domstole.

Afgørelsen kan med fordel læses i sammenhæng med Højesterets dom i U 2009.2387 H, der da også var påberåbt af sagsøgte.

International kompetence og værneting

U 2020.2649 V – skattesag mod udrejst borger

Skatteministeriet lagde ved Retten i Esbjerg sag an mod en borger, der i mellemtiden var udrejst til Norge.

Landsretten fandt, på baggrund af en grundig (og for så vidt anbefalelsesværdig) gennemgang af bestemmelsens forarbejder, at retsplejelovens § 240, stk. 2, om myndighedsværneting vedrørende forvaltningsafgørelser »ved sagsøgers hjemting«, alene omfatter sager anlagt af borgeren mod forvaltningen. På dette punkt bidrager afgørelsen, så vidt ses den første offentliggjorte om emnet, med en afklaring af et spørgsmål af generel interesse.

I den konkrete sag fandt landsretten dog, at det var forudsat i skatteforvaltningsloven, at sager af den pågældende art skulle kunne indbringes for de danske domstole. I mangel af holdepunkter for et andet værneting fandt landsretten, at sådanne sager må anlægges ved Skatteministeriets hjemting. Denne løsning svarer for så vidt til den generelle anbefaling givet i »Civilprocessen« (8. udgave 2020, s. 109).

Samlet behandling af krav (intervention)

U 2020.2722 V – hovedintervention nægtet

I en i efteråret 2017 anlagt sag om mangler ved et byggearbejde anmodede en (de facto) garant i november 2019 om tilladelse til at hovedintervenere, da det sagsøgte selskab gik konkurs.

Da anmodningen var fremkommet efter konkursboet (efter sagsøgte) havde tilkendegivet ikke at ville indtræde, og da sagen på tidspunktet alene afventede parternes bemærkninger til omkostningsspørgsmålet og efterfølgende afsigelse af dom, fandt landsretten, at anmodningen ville medføre sådanne ulemper for de oprindelige parter, at den måtte nægtes, jf. retsplejelovens § 251, stk. 1, nr. 3.

Sagsførelse og sagsportalen

U 2020.2755 – principiel kendelse om sagsadgang i adcitationssager

Ugeskriftets overskrift og dele af resuméet er i denne sag ikke helt retvisende, idet kendelsen ikke vedrører *sambehandlede* sager (retsplejelovens § 254), men derimod en hovedsag og en adcitationssag (retsplejelovens § 250, stk. 2) – af landsretten i præmisserne med rette omtalt som »de kumulerede sager«.

Det er væsentligt, fordi *sambehandlede* sager og *kumulerede* sager processuelt er forskellige (kumulerede sager er de jure samme sag, mens *sambehandlede* sager fortsætter med at være selvstændige sager).

Sagsøgte i den ene sag anmodede herefter retten om at begrænse sagsadgangen for den anden sagsøgte, hvilket landsretten afslog med henvisning til det grundlæggende princip, at parterne i en sag har krav på fuld indsigt i samtlige sagens dokumenter.

Dette fulgte tidligere af retsplejelovens § 255 a, stk. 1 (om partens ret til aktindsigt), der blev ophævet ved indførelsen af sagsportalen. Der var imidlertid – efter landsrettens opfattelse – ingen indikation af, at lovgiver hermed havde ønsket at gøre op med princippet om parternes ret til fuld indsigt, og da der ikke kunne peges på en særlig hjemmel for anmodningen om begrænset adgang, måtte begge sager åbnes for alle parter.

Sagen er et eksempel på de vanskeligheder, der opstår i sager med efterfølgende, subjektiv kumulation ved adcitation, idet adcitationssagen her oprettes som en særskilt sag, hvor adgang på tværs af ad citations- og hovedsag sker via modulet »sambehandlede sager«. Konsekvensen er, med en let omskrivning af de rammende ord fra »Procesdokumenter og digital retssagsbehandling i civile sager«, at adcitationssagen de jure behandles med hovedsagen men de facto udgør en selvstændig sag.

Praksis for hvordan og hvornår retterne i sådanne tilfælde har givet adgang til hovedsagen, er efter min erfaring ikke ensartet, og arbejdsgangen er vist nok ved mange retter, at adgang kun gives efter anmodning og forudgående høring af alle parter.

Med landsrettens seneste afgørelse er spørgsmålet, om ikke der må gøres op med denne praksis med den konsekvens, at retterne i forbindelse med oprettelsen af en adcitationssag

straks af egen drift skal sikre parternes adgang til hver af sagerne ved at oprette de respektive parter på hver sag. Som det mindste må det forventes, at retterne nu på anmodning – uden sværds slag og en langstrakt proces med indhentelse af parternes bemærkninger – lader den tekniske håndtering på sagsportalen afspejle retsplejelovens bestemmelser om konsekvenserne ved subjektiv kumulation af sager.

Det kan i sammenhængen bemærkes, at den tekniske håndtering ved oprindelig subjektiv kumulation er i overensstemmelse med den retlige regulering; her oprettes alle parter i forbindelse med indgivelse af stævning. Tilsvarende gælder håndteringen af hovedinterventionsstævninger (efterfølgende subjektiv kumulation på intervenientens initiativ), idet interventionsstævning indgives på kontaktformular, hvorefter retten – hvis betingelserne er opfyldt – opretter hovedintervenienten på sagen. Det kan også af den grund undre, at parterne i ad citationssager ikke automatisk gives den samme grad af adgang.

Bevisførelse

U 2020.2775 V – fremlæggelse af skriftlige vidneerklæringer

Da et vidne på grund af sygdom ikke var i stand til at møde, tillod retten fremlæggelse af skriftlige redegørelser uanset, at disse ikke var indhentet i overensstemmelse med retsplejelovens § 297, stk. 1.

Det fremgik af de to bilag, at de var sendt »efter sagens anlæg«, at de var sendt »til sagsøgtens advokat«, og at de indeholdt »vidnets redegørelse for sin involvering ...«. Bilagene vedrørte således samme forhold, som det ville være relevant at stille spørgsmål om under en eventuel afhøring, hvilket er det afgørende moment for vurderingen af, om en redegørelse bør nægtes fremlagt, hvis den er indhentet i strid med § 297, stk. 1. Afgørelsen er således også illustrativ for bestemmelsens almindelige anvendelsesområde, jf. tillige FM 2016.251, der synes at forudsætte, at der inden for bestemmelsens område alene kan indhentes og fremlægges erklæringer efter den foreskrevne proces (at § 297 ikke alene hjemler fremlæggelse, men som udgangspunkt angiver en udtømmende regulering af indhentelse af skriftlige vidneerklæringer under sagens førelse).

I den konkrete sag var vidnets sygdom dokumenteret ved en lægeerklæring, hvoraf konkret fremgik, at vidnet var ude af stand til at afgive forklaring – hverken mundtligt eller skriftligt (og der kunne derfor heller ikke være indhentet en § 297, stk. 1-erklæring). Når det er situationen, er den eneste praktiske fremgangsmåde at gøre som anvist af landsretten; tillade bilagene fremlagt (for så vidt der da ikke er tale om decide-rede forsøg på omgåelse) og så lade forholdene omkring deres indhentelse indgå ved bevisvurderingen.

U 2020.3140 Ø – afhøring ved telekommunikation

I den første trykte kendelse om spørgsmålet tillod Østre Landsret afhøring ved anvendelse af telekommunikation (retsplejelovens § 174, stk. 2) vedrørende et vidne, der var i risikogruppen for Covid-19.

Det fremgår, desværre, ikke af kendelsen, på hvilket grundlag landsretten konkluderede, at »der efter oplysningerne om vidnets helbredsmæssige forhold er særlige hensyn«; herunder om der var indhentet lægeerklæring eller blot givet oplysninger fra advokaten.

Anke- og kærebegrænsninger

U 2020.3139 Ø – kære af afvisning

Efter sagsøgers udeblivelse fra et telefonmøde afviste byretten sagen. Landsretten fastslog, ikke overraskende, at kære af denne afgørelse forudsatte Procesbevillingsnævnets tilladelse, jf. retsplejelovens § 389 a, og afviste derfor sagen.

Afgørelsen følger fuldstændig Højesterets praksis på området, jf. om samme spørgsmål U 2017.1760 H (afvisning ved udeblivelse omfattet).

Oprejsningsbevillinger

U 2020.xxxx H – Højesterets kendelse af 8. juli 2020 – fejlvejledning fra byretten

Sagsnr. 22539/2020

I mine nyhedsbreve for februar 2020 (U 2020.1490 H) og maj 2020 (U 2020.2515 H) beskrev jeg to afgørelser om oprejsningsbevilling som eksempler på »oprejsningsbevilling på grund af rettens fejlinformation«. Andre eksempler herpå er U 2003.2303 Ø, U 2014.1647 Ø (alle om kære) og U 2015.36 H (om anke – hvor praksis er mere sparsomt). Når sagen faldt anderledes ud i U 2020.877 H, må forklaringen efter min opfattelse være, at de muligt forkerte oplysninger blev givet efter fristens udløb, og således ikke var årsag til overskridelsen.

I juli måned har Højesteret lagt endnu en afgørelse til denne overskrift, der vel efterhånden kan anses for dækkende for en egentlig retsstilling, hvorefter sagens parter som det klare udgangspunkt kan handle i tillid til rettens oplysning – et princip, der for så vidt kendes også i forvaltningsretten.

I den seneste sag var både faktum og resultat som de tidligere nævnte kendelser om samme emne. En byret havde ved dom afvist en sag, der var indbragt efter udløbet af den i loven fastsatte frist. Af dommen fremgik, at appel skulle ske ved

anke inden for 4 uger.

Afgørelsen burde være givet i kendelsesform – og sagen kunne derfor også have rejst det beslægtede (og ofte omtalte) spørgsmål om konsekvenserne af rettens fejl ved valg af afgørelsesform – og rette appelform var derfor kære, hvorfor fristen rettelig var 2 uger. Da sagen var appelleret efter mere end 2 uger, afviste landsretten ved dom af 11. februar 2020 sagen (dvs. før offentliggørelsen af de to ovennævnte kendelser).

Ved sagens behandling for Højesteret indstillede landsretten med henvisning til netop U 2020.2515 H, at sagen undtagelsesvist skulle admittes uanset overskridelsen af kærefristen. Dette tiltrådte Højesteret.

Sagsomkostninger

U 2020.2955 Ø – rækkevidden af United Video Properties (og U 2019.3930 Ø)

Sagen handler for så vidt om noget ganske andet, nemlig Sø- og Handelsrettens forordningsbestemte pligt til under nærmere angivne omstændigheder at udsætte en varemærkesag, når en part indgiver begæring til EUIPO. Dette har kun snæver interesse, idet reglen ikke er udtryk for mere generelle procesretlige principper.

Under et kæremål vedrørende en begæring om at forelægge dette spørgsmål for EU-domstolen faldt imidlertid fra landsretten et obiter dictum, som er værd at gengive.

Landsretten fastslår således med henvisning til United Video Properties og de to danske kendelser U 2019.3930 Ø og U 2020.1979 Ø, at princippet om EU-konform udmåling af sagsomkostninger også omfatter kæremål.

Ved de nævnte domme, hvoraf den første er grundigt gennemgået i mit nyhedsbrev for september 2019, fastslog Østre Landsret overordnet den linje, at en EU-konform fortolkning af de danske regler om udmåling af sagsomkostninger i forbindelse med retshåndhævelsesdirektivet indebærer, at den vindende part har krav på sagsomkostninger, der dels afspejler de satser, der opkræves for advokatbistand på området for intellektuel ejendomsret, dels en væsentlig og passende del af de rimelige udgifter, der reelt er afholdt.

Begge sager vedrørte udmåling af omkostninger i forbindelse med rettens dom om sagens materie.

Med den seneste afgørelse har landsretten afklaret, at samme princip slår igennem, hvis der under sagens behandling opstår (processuelle) uenigheder, som afgøres særskilt – ligesom

princippet slår fuldt igennem under eventuelle kæremål vedrørende sådanne uenigheder.

Desværre havde ingen af parterne givet de nødvendige oplysninger for en EU-konform udmåling, og i den konkrete sag fastsatte landsretten derfor alene omkostninger ud fra de almindelige, velkendte principper herfor.

U 2020.2622 Ø – (ikke) pålagt skønsindstævnte foreløbige omkostninger

Landsretten fandt ikke, at der var hjemmel til at pålægge skønsindstævnte foreløbigt af afholde (delvise) udgifter i en sag om isoleret bevisoptag efter skatteforvaltningslovens § 47, idet det udtrykkeligt fremgår af retsplejelovens § 343, stk. 2, at sådanne udgifter afholdes af den part, der ønsker beviset optaget.

Landsretten udtaler herom mere generelt, og derfor af almen interesse, at bestemmelsen i § 343, stk. 2, må ses som udtryk for et bevidst valg fra lovgiver om at fastsætte en ordning for isoleret bevisoptag, hvor fordeling af udgifter adskiller sig fra de almindelige regler, jf. hertil § 208 og § 311.

Afgørelsen er på sin vis en opfølgning på Højesterets kendelse i U 2020.1011 H (om den mulige konflikt mellem skatteforvaltningslovens regler om omkostningsgodtgørelse og retsplejelovens regler om udgiftsfordeling ved syn og skøn), hvor Højesteret fastslog, at omkostningsspørgsmål i sådanne sager skal afgøres (alene) efter retsplejeloven (omtalt i mit nyhedsbrev for januar 2020).

U 2020.3109 V – sagsomkostninger i hævet småsag

I en småsag anlagt af 6 passagerer mod et flyselskab hævdede sagsøgerne sagen efter modtagelse af svarskrift – og inden udarbejdelse af fortegnelse.

Da småsagsprocessen er tilrettelagt, så advokatbistand ikke er nødvendig bortset fra ved hovedforhandlingen, og da der ikke var særlige forhold, som kunne begrunde et andet udfald, fik sagsøgte derfor ikke tilkendt sagsomkostninger. Det kunne således ikke begrunde tilkendelse af sagsomkostninger, at flyselskabet ikke var rette sagsøgte.

At den vindende part i en småsag som udgangspunkt ikke skal have sagsomkostninger, hvis sagen hæves inden hovedforhandlingen har længe været kendt, jf. U 2009.1641 V, U 2009.1642 V, U 2020.263 Ø og U 2020.2380 Ø. Det interessante ved den seneste afgørelse er således navnlig, at der med det forelagte faktum er taget stilling til, at en »typesituation« - sagsanlæg mod den forkerte – ikke giver grundlag for en fravigelse.

Dette resultat var vel ikke givet på forhånd, når årsagen til, at sagen blev hævet, netop var en oprindelig fejl fra sagsøger (med landsrettens ord burde sagen »aldrig være anlagt«, hvilket man vel godt kunne bebrejde sagsøger); og afgørelsen er af den grund værd at skrive sig bag øret.

U 2020.2729 V – sagsomkostninger i hævet småsag

I endnu en småsag om kompensation for flyforsinkelse hævdede sagsøger sagen efter afgivelse af svarskrift, men inden udarbejdelse af fortegnelse. Sagen blev hævet, fordi sagsøger blev opmærksom på, at der allerede var taget stilling til kravet ved dom i en tidligere sag.

Også i denne sag ophævede landsretten omkostninger med henvisning til hovedreglen, og »uanset at sagen ikke skulle være anlagt«.

De to afgørelser – hvor landsretten i begge tilfælde ændrer byrettens afgørelse – viser, at der skal ganske meget til at fravige hovedreglen om, at omkostninger i småsager alene ydes for hovedforhandlingen; og at det ikke er tilstrækkeligt, at det kan bebrejdes sagsøger, at sagen blev anlagt.

U 2020.3036 V – sagsomkostninger i hævet småsag

Tredje gang blev lykkens gang for et flyselskab, der var sagsøgt med påstand om kompensation (af samme selskab som sagsøgte i U 2020.2729 V).

Stævningen blev udtaget med krav om kompensation tillagt rykkergebyrer, inkassogebyrer og udenretlige omkostninger. Problemet var blot, at påkravsskrivelserne ikke var sendt »på betryggende vis« og konkret aldrig var modtaget af selskabet, der efter sagens anlæg tog bekræftende til genmæle vedrørende selve kompensationsbeløbet.

Under disse omstændigheder, og med henvisning til, at sagsøger var et selskab, der beskæftiger sig professionelt med inddrivelse af flykompensationsbeløb, fandt retten, at det måtte pålægges sagsøger at betale sagsomkostninger.

Det kan, også af hensyn til sammenhængen med de ovennævnte sager, bemærkes, at sagen faktisk blev ført til hovedforhandling, idet sagsøger forfulgte krav om renter og gebyrer, hvori sagsøger altså ikke fik medhold.

U 2020.3034 V – sagsomkostninger i fildelingssag

I en fildelingssag havde parterne indgået forlig, hvorefter sagsøgte skulle betale 2.500 kr. af et påstandsbetrag på 5.000 kr. Sagen var løftet ud af småsagsprocessen, og omkostninger blev derfor udmålt efter de almindelige regler.

Landsretten fandt »efter en samlet vurdering« - og måske influeret af den generelle fortælling, der tegner sig om fildelingssagerne (?) – at sagsøgte måtte anses for den vindende part, med den konsekvens at sagsøger skulle betale omkostninger med kr. 43.750,00.

Afgørelsen er et eksempel på, at den beløbsmæssige vurdering måske nok er udgangspunktet, men ikke i alle tilfælde udslagsgivende for vurderingen af, hvem af sagens parter, der har vundet.

Prøvelse af voldgiftskendelser

U 2020.3013 Ø – (ikke) prøvelse af spørgsmål om voldgiftsdommers habilitet ifb. syn og skøn

Under et syn og skøn ved Voldgiftsnævnet for bygge- og anlægsvirksomhed traf den udpegede voldgiftsdommer afgørelse om sin egen habilitet.

Denne afgørelse indbragte den ene part for domstolene, hvor sagen imidlertid blev afvist af den simple grund, at der ikke i voldgiftsloven er hjemmel til at prøve en habilitetsafgørelse som den nævnte.

Afgørelsen bygger på den (umiddelbart besnærende) forståelse af voldgiftsloven, at der er forskel på et syn og skøn afholdt under et voldgiftsinstituts regler og så en egentlig voldgiftssag – blandt andet fordi resultatet af en voldgiftssag er en for parterne bindende afgørelse, mens resultatet af en skønsforretning ikke (eller dog ikke formelt) binder parterne.

Voldgiftslovens § 13 om domstolsprøvelse af habilitetsspørgsmål vedrører alene habilitetsafgørelser afsagt under en voldgiftssag.

Andre spørgsmål

U 2020.2624 V – sag kunne ikke hæves efter sagsøgtes påstandsnedlæggelse

I en sag behandlet efter retsplejelovens kapitel 43 a (prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse) havde Ankestyrelsen nedlagt påstand om stadfæstelse af styrelsens afgørelse.

Efter byretten var kommet med en tilkendegivelse – om at ville stadfæste Ankestyrelsens afgørelse – meddelte borgeren, at hun tog den til efterretning og derfor ønskede sagen hævet, mens styrelsen ønskede en dom.

Selvom sager om administrativ frihedsberøvelse i visse henseender adskiller sig fra øvrige retssager, var der her tale om et kerneprocessretligt spørgsmål; og et svar lige til lærebogen. Når sagsøgte under hovedforhandlingen har nedlagt påstand,

kan sagen ikke hæves uden dennes samtykke, jf. retsplejelovens § 362.

Det ændrer ikke herpå, at påstanden alene går på »stadfæstelse«, lige så lidt som det ville have ændret på resultatet, hvis sagsøgte i en civil sag havde påstået frifindelse, jf. U 2008.538 Ø. Bestemmelsen (§ 362) begrænses således ikke – og modsat f.eks. § 359 – til sager, hvor den sagsøgte har fremsat egentlige modkrav.

U 2020.2777 Ø – om myndighedsinhabilitet

Begrebet »myndighedsinhabilitet« er velkendt i forvaltningsretten som udtryk for, at ikke alene en medarbejder, men samtlige medarbejdere ved den pågældende forvaltningsmyndighed er inhabile i en konkret sag (ofte fordi myndigheden selv er part, men undertiden også som en afsmittende effekt af personlig inhabilitet ved en ledende medarbejder).

Samme betegnelse synes rammende for diskussionen i denne sag – hvor landsretten dog ikke var inhabil. Situationen var således den, at en landsdommer som ene voldgiftsdommer havde afsagt kendelse om et kompetencespørgsmål, som herefter blev gjort til genstand for prøvelse i samme landsret, hvor vedkommende var ansat.

Landsretten fandt ikke, at landsretten som helhed (de øvrige dommere) af den grund var inhabil. Afgørelsen er helt i tråd med praksis, herunder fra Højesteret, der i U 2014.2898 H og U 2014.2907 H mere generelt har udtalt, at en dommers inhabilitet ikke automatisk har en afsmittende effekt (men dog at det konkret var tilfældet). Afgørelsen er direkte analog med U 2009.554 Ø (hvor en byretsdommer havde medvirket til den forvaltningsafgørelse, der lå til prøvelse), der fik samme udfald.

Publicerede domme

Ugeskriftet for Retsvæsen har i juli publiceret følgende afgørelser, der er omtalt i nyhedsbrevet for maj samt tidligere nyhedsbreve som angivet:

- U 2020.2748 Ø – kære i sambehandlede sager ved Sø- og Handelsretten
- U 2020.2769 H – afvisning af anke og kære (Færøsk retsplejelov)
- U 2020.2966 Ø – kære af § 480-vilkår
- U 2020.2969 H – retlig interesse

Kristian Torp
E, kto@holst-law.com
T, +45 8934 1162
M, +45 3010 2223